

ljudstvo je postalo rob podjetnikov, z njegovimi žulji se množi tujcu bogastvo. Pod Beskidi na Tešinskem in Ostravskem prebivajo Čehi, Nemci in Poljaki. Trd je boj za kruh in življenje, še hujši za narodni obstanek, kajti Poljaki in Nemci se v teh krajih radi vežejo proti Čehom. Tako trpi tu na skrajni meji podjarmljeni narod in njegovo trpljenje je dobilo svojega pevca. Oglasil se je bard, socialni pesnik posebne vrste. Pokrajina pod Beskidi je pusta. Po grebenih se vidijo še tuintam razvaline, spomini davnega robstva. Med lesovi se kažejo napisi iz rudokopov, pod gorami se dvigajo visoki črni dimniki nešteti tovarni; po vsi pokrajini se vali dim, ozračje je megleno, zakajeno. Po kraju leže raztresene vasi z bordinimi kočami. Pesnik teh krajev je Petr Bezruč, ki se v zadnjih letih ne oglašja več. Lani so izšle nekatere njegove pesmi popravljene, kar je Machar ostro obsodil. Take naj ostanejo pesmi, kakor jih je prvotno zapel bard z Beskidov: polne bridke resnice o trpljenju zatiranega naroda, polne sovraštva do židov in grofov, do zatiralcev in narodnih nasprotnikov.

Današnja doba ima sicer mnogo socialnih pesnikov, toda bard z Beskidov je samo eden. Majhna je zbirka njegovih pesmi, toda to so pravi biseri, kakor da so vliti iz solz trpečih in zatiranih.

(Konec prihodnjič.)

Radivoj Peterlin-Petruška:

Solnce vstaja izza gor.

Solnce vstaja izza gor,
v svetlih žarkih se topi meglica;
razjasnila mračni dvor
rožna zarja — brhka je devica.

In razsula se čez rob
sklede zlata je okrog pšenica
kuram, pticam; a golob
sel na dlan je, krmi ga devica . . .

Kdaj pa sedeš ti na klop
k meni, sladka ljubljena Marica,
kdaj li jaz bom tvoj golob,
ti pa moja draga golobica?